

Daša Brontvajová, 13 rokov, Oravská Jasenica

Tie bolestne krásne spomienky

Už toho mala dosť. Silno zaklapla knihu pred sebou. Zatvorila oči a zhlboka sa nadýchla. Posledným časom toho na ňu bolo priveľa. *Fajn*, povedala si v duchu, *rekapitulácia*: prepadla som amoku a napadla som učiteľa (zasa). Všetci sa ma boja a najhoršie On je preč. Musí sa s tým zmieriť a ísť ďalej. Pohnúť so životom bez neho, lenže... čosi jej prebleslo mysl'ou: ten krásny večer, keď tam boli iba oni dvaja a jediným svedkom boli hviezdy a slnko hľadiace cez odraz mesiaca. Chladný nočný vzduch im hladil líca a vyplňal priestor okolo nich. Bol to deň pred jeho odchodom.

Nech sa stane čokoľvek, neopustím ťa. Neopustím ťa samu. Nikdy a nikam. Pamätala si jeho úprimný a vážny pohľad. Len málokedy sa objavil na jeho zvyčajne veselej tvári. Všetko mal vždy na háku a smial sa, keď sa len dalo. Tento pohľad jej venoval len zriedkavo. Len vtedy, keď chcel aby ho počúvala a pamätala si, čo hovorí.

Plač, ja tvoje slzy pozbieram... Áno, pri ňom mohla. Každý večer jej ich utrel a každý deň svitlo nové ráno. Vždy ich utrel. Vždy. Nikdy ju nenechal pridlho trpieť.

Slzy raz zmiznú a len duch spomienok ostane. Ach, tie jeho básne! Ony ostali. Aj spomienky a ich duchovia, ale to nie je On. On odišiel, nadobro. Nechal jej len tie bolestne krásne spomienky v starom zápisníku.

Sľúb mi, že keď to budeš potrebovať, vyžaluješ sa! To bola len jedna z mála veľmi vzácných chvíľ, keď od nej niečo žiadal. Nie, prosil. Jej jedinou odpoveďou bolo kývnutie hlavy. Nikdy mu nič naozaj nesľúbila. Vedela totiž, že takéto sľuby dodržať nemožno. Nie pre ňu. Nedokázala sľúbiť ani pár slov. Zlyhala.

Si silná. To najsilnejšie stvorenie tohto sveta. Bola to lož. On jej veril. Ona nie, lebo vedela, že to najsilnejšie, najodvážnejšie a najčistejšie stvorenie je On. *Si silná. Nikdy nikomu nedovoľ nahovárať ti opak. Nikdy.* Vtedy si verila. Verila, že to dá a nebude počúvať iných. Ach, aká len bola hlúpa! *Nikdy o tom sama nepochybuješ, rozumieš? Si silná-tá najsilnejšia.*

Bola silná. Cítila sa tak, kým stál po jej boku. Teraz je preč. Ďaleko-príliš ďaleko. Nikto nevie kde je-kam ušiel.

Silná, pf, hlúposť. Áno. Bezvýznamné, hlúpe slovo. Nemala by o tom pochybovať. To nechcel. Želal si, aby bola šťastná a verila vo svoju vlastnú silu. „Som silná,“ šepala. I ten tenký hlások sa ozýval v jeho teraz úplne vyprázdnenej izbe.

Urobil pre ňu tak veľa. Prinútil ju smiať sa do popuku, veriť detským rozprávkam, biť sa a brániť samú seba i iných; všetko jej odpustil. Ak sa k tomu niekedy vrátila, len sa zasmial a pokrútil hlavou: *To boli len tvoje živé sny. Nám sa také veci nestávajú, všakže?*

Doniesol jej i modré z neba. *Bol som v nebi, a to si mala počuť, ako sa hádam s tými anjelmi. Vraj to sa nesmie. A ja len: „Ale veď to je pre vašu sestru... Len jej požičajte, a keď sa vráti domov, donesie vám ho.“ A dali mi ho. Tu máš.* Nebolo to nebo, ale vtedy mu verila. Celý deň bol preč a bála sa oňho. Bol to opál zo školského výletu. *Vybral som taký kúsok neba, ktorý máš najradšej. Ten s dúhou.* Áno, presne ten vždy obdivovala. Keď sa smutne spýtala, kedy ho musí vrátiť, zasmial sa. *Oni si poň raz prídu alebo možno zabudnú.* Dodnes leží na poličke v jej izbe. Vždy keď sa naň pozrela, spomenula si na Neho a podvedome sa usmiala. Teraz jej zrejme bude chvíľu prinášať slzy, ale stále bude od Neho a bude jej. Ako to, že ju vždy dokázal tak potešiť?

Ako to, že sa vždy dáš ? Nikdy jej presne neodpovedal. Určite mal nejaký spôsob, nejaký trik, ako to vždy dokázal. *Kúzelník nikdy neprežrádza svoje triky.* Iste, v tom bude! Je čarodej? Boh mu dal silu- nadprirodzenú silu. Vďaka nej ju dokázal vždy, všade a za všetkých podmienok rozosmiať. Vždy bol pri nej, keď ho potrebovala. Život bez neho si už nedokázala ani predstaviť a teraz ho musela žiť.

Lenže čo ona? Čo robila ona Preňho? Nebola tam, keď písal to posledné *Zbohom* a odišiel. Nevenovala mu dosť pozornosti. Nie je divu, že sa rozhodol odísť.

Odídem, ale neopustím Ťa. Budem mať super-schopnosti, ale i keď ma neuvidíš, vždy budem pri tebe. Naveky. Naveky. To kúzelné slovo z rozprávok a ľúbostných piesní. Tých magických šesť písmen plných lásky, radosti a nádeje. To slovo, ktoré chce počuť každé dievča aspoň raz. To slovo, v ktoré chce každé dievča veriť, je zrazu tak bezvýznamné. Také

falošné ako žiara mesiaca; také umelé, že bárбина vypadá reálne. To slovo tak bolestné a vzdialené od všetkého skutočného. To hlúpe, hlúpe slovo, v ktoré ju donútil veriť. Aká len bola naivná!

Vraj ostane naveky . Čo to vôbec znamená? Bude neviditeľný, ale bude tu? Prečo Ho potom necíti? Žiadne spojenie, žiadna prítomnosť, žiadna realita. Nič. Len ďalšia lož, ktorou sa nechala obmotať.

Slnko ostaň, noc nám nevracaj. Teraz rozumie: Nebola to noc, čo nemal rád, ale temnota prázdnoty. On bol jej slnko. Ako má teraz žiť? Zamrzne v tme. Sama.

Láska z prostého bytia, vytvorí umenie žitia. Tá Jeho poézia.

Ale veď nemal nikoho. Správne. Ďalšia lož. Prázdna, hlúpa, bezduchá...

Vieš, ty si jediné dievča, ktoré chcem kedy chrániť. Áno. Ona. Bola Jeho inšpiráciou, Jeho majákom, Jeho dievčinou.

Nik mi ťa nevezme. Nie, ju Jemu nevzali. Vzali Jeho jej. Nemohli za to. Nikto z nich. Mohla za to sama. Sama ho odohnala.

Bolesť zvierá hrud', pochopenie, milšie bud'! Akoby ich písal pre ňu. Akoby vedel, čo cítila, cíti a bude cítiť... On to vedel. Poznal ju lepšie než rodičia. On bol jej anjel strážny. On ju sprevádzal detstvom.

Posledné, čo jej zanechal, to posledné, čo jej túžil povedať, napísal na papier, ako všetky dôležité odkazy: *Si silná, to si pamätaj. Jediné, čo teraz ľutujem je, že nemôžem nakopať toho, čo ti raz zlomí srdce. Vidíme sa v nebi. Zbohom, sestrička!*